

ВАЛЕРИ ПЕТРОВ

ЗА СПЯЩАТА ПРИНЦЕСА

Спящата принцеса
сладък сън сънува
и в съня си вижда:
принцът я целува.

Времето минава,
принцът ѝ къде е?
Спящата красавица
почва да старее.

Ей го, принцът иде.
Гледа. Отминава-
кой ще ти целува
бабичка такава!

Седемте джудженца
вадят кърпи, плачат.
Нажален, подсмърча
даже разказвачът.

ЯПОНСКИЯТ ФИЛМ

На остров гол живеят двама
и го поливат нощ и ден.
Това е филмът. Друго няма.
И вий скучаете край мен.

Жената, хвърлила черпака,
се просва с хълцания зли.
А вий се смеете във мрака
на глупостта, че сте дошли.

Защо? Нима сте духом голи
подобно оня остров там?
Ако е тъй, то за какво ли
се трудиме над вас, не знам.

Но на екрана, мълчалива,
жената се изправя пак,
за да полива своята нива
все тъй, черпак подир черпак.

Сега вървете към вратите,
шумете, смейте се на глас –
докрай, додето разцъвтите,
ще мъкнем влагата към вас!

ТАВАНСКИ СПОМЕН...

* 1

С есента и дните станаха студени,
а балтонът беше горе на тавана,
в дъното на стария лелин гардероб.
Бяха му ръкавите късичко скроени
и като го сложих, недобре ми стана,
та нарочно бръкнах в десния му джоб.

Бръкнах и извадих: снимка развалена
(двама млади влюбени на два стари стола,
кавалерът аз бях в същия балтон),
после два бонбона в книжчица зелена,
два билета филмови, стари, без контрола,
и едно шишенце със одеколон.

“Тез билети - казах си - са от кино “Глория”,
прости са бонбоните, смешен е портрета
и шипето пълно е с разводнен парфюм.”
Казах, но си спомних ланшната история,
влезе нещо тъжно тука във сърцето,
име едно нежно дойде ми на ум

и видях я, същата, в розово облечена,
същата усмивка и ръката същата,
и от ваксинация малката следа.
“Панта рей!” - помислих си. - “Всичко е
далече!
Миналите мигове вече се не връщат,
както се не връща речната вода.”

Но все пак останах в здрача на тавана.
В здрача на тавана, във балтона смешен,
любовта преминала си припомних аз.
В тъмното парфюмът нежно ме обхвана,
сладък бе бонбонът, снимката шумеше
и отнейде, та-та-ра, чуваше се джаз.

* 2

Най-напред бе всичко в розовата дреха,
биеше сърцето гръмко във гърдите
само като видех вашата врата,
саксофони свиреха, облаци хвърчеха
и тролеят движеше се помежду звездите,
и сънувах всяка нощ твоите уста.

след това писмата. Ах, писмата стари,
писани небрежно сред черновки четири,
с хиляди целувки върху всеки лист,
със цветя безбройни като във хербарий,
с нежни обяснения цели километри,
с послепис и после с послепис!

След писмата - помниш ли? - първите ни
срещи,
твоите родители мразещи ме искрено,
бялата ти шапка, белите брезе.
И писма отново: “Ще ли разбереш ти?
Не ме пускат вече. Много ми се иска, но...” -
Строфи от любов и кофи със сълзи.

Помниш как поскърцваха стълбичките
дървени?

Помниш как мечтите ни тихо се намериха
в малката ми стаичка цялата във прах?
Помниш как във всичко мислехме се първи,
а пък все откривахме старата Америка?
Колко много копчета, колко много страх!

Спомняш ли си масичката в “Бивша орхидея”?
Помниш ли пейзажите (морски и планински)?
Помниш как разсмиваха ни стенните рога,
как един до други ний седяхме в нея
и четяхме с трепет книги медицински
и шептахме бледи: “Ах, ами сега!”

Помниш ли, не помниш ли? Кой те знай къде
си,
сигурно ще вземеш оня зъболекар
и ще слушаш свърдела му, и ще си добре.
Помниш ли, не помниш ли? Всичко отиде си.
Като стар часовник, тихо и полека,
любовта в сърцата, изхабена, спре.

дните се редуваха все едни и същи,
люшкаха се кожените дръжки във трамваите,
никнеха и вехнеха горските треви,
а пък ний седяхме в слънце и във дъжд и
сменяхме си дрехите, сменяхме си стаите
и веднъж усетихме: нещо не върви!

Празни бяха срещите, глупави - алеите,
стаята ми - хладна, пастите - безвкусни,
и дори ядосващи - стенните рога;
и по жици вече бягаха тролейте,
и сънувах вече други, чужди устни,
а по твоите устни лепнеше тъга.

* 3

Неделята е тъжен ден за хора,
Усещащи един от друг умора,
Държещи се един за друг едва.
В една неделя срещнахме се двама.
“Не закъснявай!” - бях й казал. “Няма!””
И дойде във три без четвърт вместо в два.

И тръгнахме по улиците стари,
по пролетните сухи тротоари,
извити без начало и без край.
Вървахме все по същите маршрути
със същи спирки, в същи брой минути
като квартален остарял трамвай.

До днеска още къщите аз помня:
най-първо беше надписът огромния
с показващ пръст “Бръснарница Багдад”;
след туй гаражът, малката градина
и железарят с ключ от ламарина,
и киното, и въглищният склад.

И ний вървахме и не си говорихме.
каквото да говорехме и сторехме,
говорено и сторено бе веч;
познавахме си шапките, костюмите,
познавахме си мислите и думите
и бе излишна всяка наша реч.

И аз си мислех: “Вече сме към края.
И тъжно ми е, а защо, не зная.
Носът ѝ бе по-тъничък преди.
Туй копче скоро май ще се изгуби.
Оградите са пълни с думи груби
и тази шапка лошо ѝ седи.

Оградите са пълни с думи мръсни.
Туй копче по-добре да се откъсне.
А ний да скъсаме е най-добре.
Във Бомбо-Нгонго нейде ми се ходи.
Какво ли е да плаваш с параходи
в изпъстрено със рифове море?...”

И виждаха се негърските лагери,
и чуваха се негърските шлагери,
и лових риба в синята вода.
Тогаз тя каза: “За какво мечтаеш?”
“За теб! - отвърнах аз. - Нима не знаеш?”
“Обичаш ли ме?” - каза. Казах “Да!”

И както тъй вървахме неусетно,
достигнахме до спирката ни сетна,
поспяхме се и тръгнахме назад.
Най-пръв бе складът, после киното,
ключът от ламарина и градината,
гаражът и “Бръснарница Багдад”.

* 4
Облачета плуваха в небесата чисти
и мъхнати листи имаше по клоните в парка,
дето водеше тъжният ни друм.
Велосипедистите бягаха по пистите

и внезапно качваха се горе по наклоните,
като шумолеха с нежен гумен шум.

Бяха снизходителни и добри пазачите,
хората се чувстваха леки без галоши
и вървяха с кухи вафли в уста.
Футболните зрители биеха играчите,
не че тез последните бяха толкоз лоши,
а защото, тъй на, просто пролетта....

Само ний се чувствахме сякаш беше есен.
Бяхме си дотегнали казано накратко.
Краят беше близо и бе сто на сто.
Хороскоп извадихме, но не беше весел,
ядохме бонбони, но не беше сладко,
искахме да седнем - нямаше место.

После на чорапа ѝ бримка се изнищи.
Детската градина беше пълна с кръсъци.
Хвъркна в стратосферата изгърван балон.
След това аз стрелях на едно стрелбище,
три железни тигъра паднаха със трясъци
и получих премия цял одеколон.

Дъх водеколонен, тъжен и далечен,
дъх от любовта ни, от мечтите мирис,
на тавана носиш ти спомен от тогаз!
“Панта рей! - си казвам аз. - Всичко веч
протече,
есента е тъжна и там долу свири
като бормашина оня глупав джаз!”

* 5
Тъй както го рисуват по картините,
небето беше бледо над комините
и празен беше празничния ден;
и ние се погледнахме печално,
и влязохме във киното квартално,
където даваха “О, ти мой блен!” .

О, ти мой блян със пожарогасители,
о, зрители със външности съмнителни,
афиши с отлетяло вече “Днес” .
И тъмно, и плювалници нечисти,
и снимки на забравени артисти -
Мачис и Хари Пил, и Мае Уест....

Бе почнало. Едно хлапенце мина
в салона с нас под форма на роднина.
Бе почнало и вътре беше мрак.
Върху екрана смееха се двама,
след туй при тях пристигна една дама
и каза с надпис: “той ще дойде пак.”

И знаехме ний филма чак до края
(и как ще я съгледа той в трамвая,
и как бандита ще го сгази трен),
защото бяхме го видели двамата
със мъничка промяна на рекламата,
тогава беше май “Ела при мен!” .

И ний седяхме близо до кабината,
и слушаше се как шуми машината,
и снопът бе тъй ниско при това,
че трябваше ми мъничко да стана,
за да израсне мигом на екрана
една ужасна рошава глава.

И аз седях и мъчех се да гледам,
и скърцаше креслото на съседа,
и аз се чувствах уморен и стар;
и тъжно бе, чувах как сред мрака
един часовник във гръдта ми трака
и се нуждае от часовникар.

А после дойде “Край” и вентилатора
със гръм наблъска вятър във театъра,
и светна, и платното избледне;
и ний видяхме тъжни и посърнали,
че всички двойки бяха се прегърнали
и само ние, само ние - не.

И си излязохме. “На мене струва ми се -
аз казах, - че достатъчно преструвахме се...”
Тя каза тихо: “Също и на мен.”
Врабчетата шумяха във градините,
небето беше бледо над комините
и празен беше празничния ден.

* 6
Когато ни дотегна вече всичко
и хороскопът пишещ за раздяла
- ах, вече ясно бе! - излезе прав,
отидохме - така, зарад шегичката -
тя с нова рокля, аз със роза бяла,
при стария крайпътен фотограф.

Той сложи във петлицата ми розата,
разгъна фона с бясна Ниагара
и погледа ни точно нагласи;
ала за нас бе малко трудна позата,
аз мръднах той капачето изкара,
тя мигна и той каза ни: “Мерси!”

И почна се играта на среброто,
на солите пълзенето неравно,
безшумният молекулярен взрив
и ето че във ваната, в живота,

от Нищото изплава бавно-бавно
невижданият мокър негатив.

А пък от вред ни гледаха портрети,
прекрасни мигове, навеки спрени,
фиксиран човешки младини,
намръщени младежи със каскети,
от зли роднини двойки разделени,
деца в ковчези, бременни жени.

И всичко стана жално моментално”
и хората, и бледното предградие,
и снимката, излязла тъй добре,
и двамата се гледахме печално,
и нейде се обади едно радио:
“Вероника, животът е море!”

Една зарзаватчийка се разчувства и каза,
че блазя ни, че сме млади,
и че момата е таман за мен;
а фотографът каза нещо за изкуството,
че то е вечно, снимките извади
и ни ги даде в плик един зелен.

И тръгнахме ний в пътя си полека,
и влажни бяха снимките и двете,
и в плика залепиха се така,
че колкото и да ги дърпах леко,
във нейната остана мойто цвете,
а в моята - едната и ръка.

Тогаз си казах: “туй са явни знаци,
че ще се срещнем пак и не след много.”
Ала гласът, гласът ми беше нов
Във входа на една кооперация
целунахме се, казахме си “сбогом!”
и тъй завърши нашата любов.

* 7
Но дали наистина туй вече беше края?
Горе от тавана слушам как тромбона,
та-та-ра, печално в есента звучи.
Нещо ме ядосва, но какво - не зная.
Може би балтона? Може би бонбона,
който тъй е сладък, че почти горчи.

Ах,защо ни трябваше да се разделяме!
АЗ тогаз си мислех че ще те забравя,
но сега си мисля, че съм бил глупак.
И усещам, нещо зъб един боли ме,
и ако не мине, трябва да го правя,
и как мислиш, може да се срещнем пак?